

[Busch-Jensen.]

på mig, når jeg siger, at jeg har nogenlunde det samme indtryk af det væsentlige af forhandlingen her i dag.

Jeg er absolut enig i de betragtninger, som er fremført af ærede medlemmer, der siger, at man må lægge den allerstørste vægt, den afgørende vægt på hensynet til, hvad barnets tarv kræver. Det har jeg aldrig udtalt mig imod, det tror jeg ikke lå i det, men det er ikke spørgsmålet. Som sagen foreligger for os i dag, er forholdet det, at der trods alt, hvad man iøvrigt abstrakt og teoretisk kan mene, har været nogle tilfælde i det virkelige liv, i Norge og Sverige ligesom her, hvor man har været stillet overfor det spørgsmål: Bør staten, som er ansvarlig for bevillingens retlige konsekvenser, alle forhold taget i betragtning, forlange, at adoptionsforholdet fortsætter? Bliver dette forslag til lov, kan der komme tilfælde frem, hvor retslægerådet efter en meget grundig behandling af sagen — for det tør jeg forudsætte at sagen vil få — og med en nøje iagttagelse, netop som det er påpeget i retslægerådets skrivelse, af de alvorlige følger, det kan have for barnet, at adoptionen hæves, må komme til det resultat, at i disse tilfælde taler dog alt, også hensynet til barnet taget i betragtning, for at hæve adoptionen. Derefter kommer sagen for retten. Dommeren vil få det hele forelagt, forældrenes forhold, barnets forhold, alt, som kommer i betragtning. Kommer han så til det resultat: her foreligger et sørgeligt tilfælde, hvor staten ikke bør kunne kræve adoptionsforholdet opretholdt, så er man på den sikre side med hensyn til alle de, jeg gentager, væsentlige betragtninger, som ærede medlemmer har gjort gældende. Når vi nu står overfor muligheden for ved en lov at kunne løse denne alvorlige konflikt, så vil jeg ikke have medansvaret for, at vi forsømmer at give mulighed for løsningen, og jeg spørger ærede medlemmer: Vil de?

Edel Saunte: Den højtærede minister sagde, at mine oplysninger om de konkrete tilfælde, nemlig at de 3 af tilfældene ville have været forældet, hvis lovforslaget havde været gældende ret, var urigtige. Jeg skal gøre den højtærede minister opmærksom på, at denne min antagelse støtter jeg på justitsministeriets skrivelse af 25. februar 1949, der er optrykt som bilag 1 i landstingsbetænkningen — hvis jeg må tillade mig at citere. Der står nemlig:

„Det bemærkes, at adgangen til ophævelse af de under d, e og g nævnte adop-

tionsforhold ville være forældet, hvis lovforslaget havde været gældende ret.“

Det stemmer også fuldkommen med den beskrivelse, der er givet: et barn, der den 22. august 1934 bliver adopteret, og hvorom man den 26. august 1944, altså 10 år efter, opdager, at det er åndssvagt; dernæst et tilfælde, hvor barnet er adopteret den 8. december 1936, og som man i 1944 opdager er psykopat, og endelig et barn, der er adopteret i 1936, og som i 1950 viser sig at være psykopat. I intet af disse tilfælde kunne adoptionen være ophævet, hvis lovforslaget havde været lov, da det blev opdaget, at barnet var åndeligt belastet.

Med hensyn til spørgsmålet om tiden og behandlingen kan den højtærede minister være forvisset om, at de oplysninger, jeg gav om Københavns børneværns fremgangsmåde, er fuldtud korrekte, idet jeg har temmelig megen erfaring i de sager. Derimod er jeg ikke helt så overbevist om, at det er korrekt, at mødrehjælpen kun overvejer adoption i 4 måneder. Jeg har aldrig oplevet adoption hurtigere end 6 måneder, men det er muligt, at man i visse tilfælde er gået hurtigere frem.

Justitsministeren (Helga Pedersen): Jeg tvivler ikke på, at det ærede medlem fru Edel Sautes oplysninger om Københavns børneværn var korrekte; det tror jeg da naturligvis de er. Såvidt jeg erindrer, sagde jeg, at de trængte til en nærmere uddybning, nemlig med henblik på, hvor typiske de er for hele adoptionsinstituttet. Jeg har mine oplysninger fra en medarbejder i mødrehjælpen, og jeg går ud fra, at de kan blive verificeret, når vi spørger mødrehjælpen nærmere om det.

Mine betragtninger om, hvor meget man kan slutte af eksemplerne, refererer sig forsåvidt kun til, at den omstændighed, at de gældende love jo ikke muliggjorde ophævelsen, bevirkede, at folk ikke var så opmærksomme på det og ikke kom frem med deres tilfælde, når de ikke havde nogen udsigt til at få ophævelsen i stand.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Busch-Jensen: Jeg skal tillade mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.